

РЕШЕНИЕ

№ 19389

гр. София, 09.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **6557** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Производството е образувано по жалба на П. С. Г., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], район „Сердика“, [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 52, чрез адв. Л. Б.- САК, с адрес за кореспонденция- [населено място], [улица], срещу Решение № ПИ-173 от 17.06.2024 г., на Х. М., изпълняващ длъжността директор на ТД на НАП- София, с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане с изх. № С 240022-137-0004569/29.05.2024 г., постановено от главен публичен изпълнител- М. Г., при същата дирекция по възражение на оспорващия от 22.05.2024 г. и постановен отказ да се отпишат поради изтекла давност публични задължение за периода от 2013 г. до 2017 г. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение по съображения за неправилно приложение на материалния закон и незаконосъобразно постановяване на разпореждането и решението. С жалбата се иска отмяна на решението и на потвърденото с него разпореждане, както и да се върне преписката на публичния орган за ново произнасяне при съобразяване на изложените в жалбата аргументи. Моли да бъдат присъдени разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на съдебните разноски.

Ответникът – Изпълняващ длъжността директор на ТД на НАП [населено място] – Х. М., редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните и извърши дължимата проверка по чл.160, ал.2 във връзка с чл.144, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна по оспорването по делото приема за установено следното:

По допустимостта на оспорването:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК и от надлежна страна. С обжалваното по делото решение, издадено на правно основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК, е оставена без уважение жалбата на П. С. Г., с ЕГН [ЕГН], срещу Разпореждане от дата 29.05.2024 г. на главен публичния изпълнител- М. Г., с което е постановен отказ за отписване по давност на публични задължения по изпълнително дело № 22100006912/2010 г., с длъжник оспорващия.

Предвид правното основание, въз основа на което е издадено оспореното решение, то същото подлежи на съдебен контрол, както изрично е предвидено в чл. 268 от същия кодекс.

Предвид изложеното, съдът дължи разглеждането на жалбата по същество.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

Производството по издаването на оспореното по делото решение е образувано по подадената жалба с вх. № 59-00-373/03.06.2024 г. по описа на ТД на НАП София, от П. С. Г., срещу Разпореждане с изх. №С240022-137-0004569/29.05.2024 г., издадено от М. Г. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при същата дирекция. Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената писмена форма, не страда от пороци, свързани със съдържанието му или процесуални правила. Ответникът е бил сезиран с подадена в срок жалба срещу разпореждането на публичния изпълнител и от лице с право и интерес от оспорването му.

С Разпореждане с изх. №С240022-137-0004569/29.05.2024 г., издадено от М. Г., публичен изпълнител при ТД на НАП – София, на основание чл. 261, ал. 1 от ДОПК, е разпоредила по изпълнително дело №22100006912/2010 г., че не се прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на вземания за лихви по данъчни декларации за Фонд ДЗПО, Фонд ДОО и за НЗОК, за годишните данъчни периоди (01.01.- 31.12.) от 2013 до 2017 г. включително, както следва:

1) За 2014г. лихви върху главници по декларация за: НЗОК – 831,44 лв.; за Фонд ДОО – 1330,30 лв.; за Фонд ДЗПО – 519,65лв.

2) За 2015г. лихви върху главници по декларация за: НЗОК – 790,47 лв.; за Фонд ДОО – 1264,75 лв.; за Фонд ДЗПО – 494,04лв.

3) За 2016г. лихви върху главници по декларация за: НЗОК – 749,08 лв.; за Фонд ДОО – 1198,52 лв.; за Фонд ДЗПО – 468,17 лв.

4) За 2017г. лихви върху главници по декларация за: НЗОК – 177,08 лв.; за Фонд ДОО – 283,32лв.; за Фонд ДЗПО – 110,67лв.

В мотивите на разпореждането публичният изпълнител е изложил съображения, относими към 5 – годишната погасителна давност по чл. 171, ал. 1 и ал. 2 ДОПК, както и за основанията по чл. 172 ДОПК за прекъсване на давността, от фактическа страна е направил констатации за всяко едно от задълженията, от кога започва да тече давността, при приложимост на режима за погасяване по давност по ДОПК. Налице

били действия по спиране на давността на основание чл. 172, ал.1, т.5 ДОПК. Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3 във връзка с чл. 121, ал. 6 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление с изх. № С170022-022-0080636/07.12.2017г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Банка ДСК АД и Банка ОББ за сумата от 13 009, 59 лв. Изпратени са запорни съобщения на банките, като са получени потвърждения и от двете банки, че запорите са наложени съответно на 14.12.2017 г. от Банка ДСК и на 13.12.2017 г. от ОББ.

Срещу разпореждането на дата 22.05.2024 г. е подадено от П. С. Г., с ЕГН [ЕГН] възражение с вх. №240022-000-0267213/22.05.2024 г. за изтекла погасителна давност по образуваното изпълнително дело с № 22100006912/2010 г. по описа на ТД на НАП София.

Въз основа на горепосоченото възражение за изтекла погасителна давност е издадено оспореното Разпореждане с изх. № С240022-137-0004569/29.05.2024 г. на главен публичен изпълнител- М. Г. при ТД на НАП София, с което е на основание чл. 225, ал. 1, т. 7 във вр. с чл. 168, т. 3 и чл. 82, ал. 3 от ЗАНН, е погасено по давност публично задължение по НП № 581/20.10.2013 г., като същевременно с това е постановен отказ за погасяване, тъй като не е налице изтекла давност относно всички други публични задължения на лицето за периода от 2013 г.- 2017 г. Отказано е погасяването на задълженията в общ размер на 8 217,49 лв. Разпореждането е връчено по електронен път на 29.05.2024 г.

С Решение № ПИ-173/17.06.2024 г. на и.д. директора на ТД на НАП София- Х. М., е оставена без уважение като неоснователна жалбата с вх. № 59-00-373/03.06.2024 г. на П. С. Г. срещу Разпореждане с изх. № С240022-137-0004569/29.05.2024 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП София. Административният орган се е мотивирал, с това че действително, по аргумент от чл. 172, ал. 1, т. 5 давността е спряна с налагането на обезпечителни мерки, като към момента на спиране не е изтекла предвидената от закона 5-годишна погасително давност по следните задължения:

1. Задължения, произтичащи от Декларация обр. 6 с вх. № 220021404391859/19.05.2014 г., за период от 01.01.2013 г.- 31.12.2013 г., петгодишната давност е започнала да тече на 01.01.2015 г. и същата е спряна с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-02-0080636/07.12.2017 г., като към настоящия момент не е изтекла;

2. Задължения, произтичащи от Декларация обр. 6 с вх. № 220021503423249/20.04.2015 г., за период 01.01.2014 г.- 31.12.2014 г., петгодишната давност е започнала да тече на 01.01.2016 г. и същата е спряна с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-02-0080636/07.12.2017 г., като към настоящия момент не е изтекла;

3. Задължения, произтичащи от Декларация обр. 6 с вх. № 220021602992178/31.03.2016 г., за период 01.01.2015 г.- 31.12.2015 г., петгодишната давност е започнала да тече на 01.01.2017 г. и същата е спряна с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-02-0080636/07.12.2017 г., като към настоящия момент не е изтекла;

4. Задължения, произтичащи от Декларация обр. 6 с вх. № 220021703459046/18.04.2017 г., за период 01.01.2016 г.- 31.12.2016 г., петгодишната давност е започнала да тече на 01.01.2018 г. и същата е спряна с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-02-0080636/07.12.2017 г., като към настоящия момент не е изтекла.

В оспореното решение е прието, че в рамките на петгодишния давностен срок по отношение на данъчните задължения е спряна давността – в предвидения давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК е издадено Постановление с изх. № С170022-02-0080636/07.12.2017 г., с което са предприети действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК,

Безспорно са извършени действия по обезпечаване на публичните задължения с издаденото Постановление, с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Банка ОББ за сумата в размер на 13 009.59 лв., както и в Банка ДСК АД за същата сума.

По същество в решението е прието, че на основание чл. 172, ал. 1 т. 5 от ДОПК в конкретния случай давността е прекъсната с налагането на обезпечителна мярка с постановлението, конкретно е посочено изпращането на запорното съобщение до Банка ДСК и наложен запор на 14.12.2017 г., както и до Банка ОББ, със съответно наложен запор на 13.12.2017 г. Споделени са доводите на публичния изпълнител за спиране на давността на основание чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК, като към момента на спиране не е изтекла 5-годишната погасителна давност за нито едно от задълженията. По въпроса за началото на давностните срокове по декларациите, както от оспорващия Г. така и от и.д. директора, а идентично и в разпореждането на публичния изпълнител, са изложени идентични данни. Директорът е посочил, че за задълженията, произтичащи от всяка от декларациите, петгодишната давност е спряна с постановлението за налагане на обезпечителни мерки и към момента на решението не е изтекла. Органът е обсъдил и § 29 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците, в сила от същата дата до отмяната на извънредното положение, както и § 13 и § 44 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето. Формирал е извод, че давността е спряна и за задълженията, за 2013 до 2017 г. 5-годишната давност не е изтекла към момента на решението, също е отбелязано, че не е изтекла и 10-годишната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

Въз основа на гореизложеното, Директорът на ТД на НАП София е преценил за правилно и законосъобразно и е оставил без уважение жалбата, че с Разпореждане с изх. № С240022-137-0004569/29.05.2024 г., се отказва погасяването по давност на задълженията по изпълнително дело № 22100006912/2010 г., тъй като не е изтекла погасителната давност.

По спорните по делото твърдения и относими към разрешаването на правния спор разпоредби, съдът приема следното:

Предмет на съдебен контрол на настоящото производство са Разпореждане с изх. № С240022-137-0004569/29.05.2024 г., с което се отказва погасяването по давност на задълженията по изпълнително дело № 22100006912/2010 г., и потвърждаващото го решение на и.д. директора на ТД на НАП София. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че то е

издадено от компетентния административен орган и в рамките на неговите правомощия, и в необходимата форма. Същото се отнася и до контролираното с обжалваното решение акт – потвърденото разпореждане. Процесното разпореждане е издадено от компетентен орган - от главен публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167 вр. с чл. 226 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

Погасителната давност е материално-правен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл. 171 от ДОПК, според ал. 1, на която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Тъй като публичните задълженията за фондовете на ДОО, ДЗПО, вноски за НЗОК и за данък върху доходите на физическите лица, са възникнали въз основа на подадени от Г. декларации, то върху същите не са наложени предварителни обезпечителни мерки, доколкото такива мерки се налагат в процеса на установяване на публични задължения от съответните компетентни органи. Публичният изпълнител, отговорен за събиране публичните задължения на Г., е бил задължен съгласно чл. 221, ал. 4 ДОПК да наложи обезпечения, и това е изпълнено с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-02-0080636/07.12.2017 г. - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в следните банки, а именно: Банка „ОББ“ и „Банка ДСК“ АД.

До двете търговски банки са изпратени запорни съобщения за вида на наложеното обезпечение и размера на сумата, за която се налага, съответно и двете търговски

банки са отговорили, че запорите са наложени, и в двете търговски банки Г. е имал открити банкови сметки към момента на получаването на запорните съобщения и същите са наложени. Видно от данните по изпълнителното дело, запорните съобщения са връчени на търговските банки, тъй като същите са отговорили съответно на 14.12.2017 г. - „Банка ДСК“ АД и на 13.12.2017 г. – ОББ.

В случая жалбоподателят е направил възражение за изтекла погасителна давност на 22.05.2024 г. за установени публични задължения по изпълнително дело № 22100006912/2010 г. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Към преценката за породени последици от налагането на запор за вземане на длъжника по изпълнителното дело са относими две обстоятелства – длъжникът да има открит банкова сметка в съответната търговска банка и датата на получаването на запорното съобщение от търговската банка и тези са подлежащите на преценка данни, както следва от чл. 202, ал.1 от ДОПК. Съгласно посочената разпоредба, запорът се смята за наложен в деня и часа на постъпване на запорното съобщение в търговските банки. Към датата на дадените отговори – 14.12.2017 г. от Банка „ДСК“ и съответно 13.12.2017 г. от Банка „ОББ“ АД, запорите върху вземания на Г. от търговските банки, са наложени. Видно от разпоредбата, законодателят не въвежда други изисквания към за да се счита, че запора на вземане от търговска банка е наложен. Без значение за преценката дали процесното изпълнително действие е произвело своето правно действие към момента на извършването му е дали има налично парично вземане за удовлетворяване на размера на изискуемото публичното задължение.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-02-0080636/07.12.2017 г., издадено от М. Г. – публичен изпълнител при ТД на НАП София за събирането на установено и изискуемо вземане по изпълнително дело № 22100006912/2010 г. в същата дирекция срещу П. С. Г., общо в размер на 13 009,59 лв., в това число лихва 3 403,97 лв. и за главница – 9 605,62 лв., представлява първото изпълнително действие, с което са предприети действия по принудително изпълнение.

Релевантни са възраженията на жалбоподателя за изтекла погасителна давност по чл.171 от ДОПК. В този смисъл е посоченото в мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8 /2019г. на ОСС на ВАСС и I и II колегии. **В него е прието, че позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо, всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание.** При образуването на изпълнителното дело длъжникът не взема участие, следователно с това действие не може да бъде прекъсвана давността. Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение.

„Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Обстоятелството, че между публичния вискател и публичния изпълнител е започнала кореспонденция относно необходимостта от предприемането на принудително изпълнение не е сред действията, които по своето съдържание са основание за прекъсване на давността. От тълкуването на чл.172, ал.2 ДОПК се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях.“

От тълкуването на чл. 172, ал. 2 ДОПК се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях. Нормата на чл. 172, ал. 2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение. Нормата е конкретна, ясна и следва да се прилага стриктно. Образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и съобщението по чл.221, ал.1 от ДОПК не прекъсват давността.

Съобщението по чл. 221, ал. 1 от данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. Във връзка с чл.221, ал.4 ДОПК следва да бъде взето предвид изложеното в мотивите на тълкувателното решение за следното:

„Следва да се държи сметка и за предвиденото в ал. 4 на същия член, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на запор или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, (..) Нормата на чл.172, ал.2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение. Нормата е конкретна, ясна и следва да се прилага стриктно.“

Следователно, с предприетите от публичния изпълнител принудителни действия чрез Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С170022-02-0080636/07.12.2017 г. и изпратените въз основа на него запори до търговските банки, е прекъсната по смисъла на чл.172, ал.2 ДОПК давността за вземанията, а не е спряна по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, както неправилно е прието в противоречие с изложеното от

върховните съдии. Разпоредбата по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК има предвид налагане на обезпечения, различни от действия по принудително изпълнение, тъй като е правен абсурд да се счита, че едно и също действие едновременно прекъсва и спира давността.

Така предвидените по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК обезпечителни мерки са предварителните обезпечителни мерки, налагани в рамките на производство по установяване на публичното задължение – на основание чл. 121 от ДОПК, които се налагат идентично с постановление по реда на чл. 197 ДОПК. Процесният случай не е такъв, тъй като се касае за обезпечаване на задължения които са установени с подадени от данъчно-задълженото лице декларации и станали изискуеми поради изтичането на законоустановените срокове за плащането на задълженията.

Предвид установеното по фактите до тук и мотивите, обусловили издаването на Тълкувателно решение №7 от 15.04.2021г. по тълк. дело № 8 /2019г. на ОСС на ВАСС и I и II колегии, с издаването на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-02-0080636/07.12.2017 г., **е прекъснало давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК.**

В казуса по делото няма данни, постановлението за наложени предварителни обезпечителни мерки да е връчено на длъжника, нито са въведени такива твърдения за да бъдат изискани доказателства.

За кои обаче задължения е прекъсната давността? Отговорът на този въпрос също може да бъде изведен от мотивите на посоченото тълкувателно решение – забраната за предприемане на принудително изпълнение преди да е изтекъл срокът за доброволно плащане, предоставен на длъжника със съобщението за доброволно плащане: Съгласно чл.221, ал.1 ДОПК: "Когато задължението не е изпълнено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение." (...) Не без значение е и обстоятелството, че в 7-дневния срок за доброволно изпълнение, предоставен на длъжника, не могат да се предприемат действия по неговото принудително изпълнение. Изпращането на съобщението по своята същност е подготовка за започването на същинския изпълнителен процес, изразяващ се в предприемане на действия по принудително изпълнение чрез предвидените в чл. 215, ал.1, т. 1-3 от ДОПК изпълнителни способи."

Видно от данните по изпълнителното дело, на Г. **не е връчено съобщение за доброволно изпълнение за задълженията по декларации**

за 2013 – 2017 г. включително, разпорежданията за присъединяване на останалите задължения, нямат характер на съобщение по чл.221 ал.1 ДОПК. След като не е връчено такова съобщение, не е започнал да тече срокът за доброволно изпълнение, съответно такъв срок не е изтекъл. По делото е представено единствено съобщение за доброволно изпълнение от 2010г. и то за задължение за глоба по наказателно постановление.

Следва да се отбележи също, че разпорежданията за присъединяване, предвидени в чл. 217 от ДОПК, не съставляват изпълнителен способ по чл. 215 от ДОПК нито действие по принудително изпълнение, в приложение на такъв способ. Разпореждането за присъединяване по чл. 217 от ДОПК няма за правно действие нито спиране, нито прекъсване на давностен срок по чл.171 и чл.172 ДОПК. Законодателят не е придал изрично такава правна последица на разпореждането за присъединяване на кредитори, а съдържанието на чл.171 и чл.172 ДОПК относно давностните срокове, следва да се тълкува стриктно.

Предвид всичко изложено, по отношение на задълженията за главници и лихви по декларациите на Г. от 2013 до 2017 години включително, не са извършвани действия, които спират или прекъсват давността, няма данни за връчване на съобщение за доброволно плащане на посочените задължения. Единственото съобщение за доброволно плащане е от 2010 г., което фактически и логически не обхваща задължения от 2013 до 2017 години включително. Постановлението от 2017 г. не прекъсва давност за публични задължения, които не са посочени в него, още повече за възникнали след издаването му. Законодателят не е предвидил такава правна последица, а разпоредбата на чл. 217, ал. 4 ДОПК - относно правата на присъединилият се вискател, не следва да се тълкува разширително, на основание принципа за законоустановеност на всички елементи, които могат да породят данъчни задължения, установен и с Конституцията.

Относно давностният срок по чл.171, ал.1 ДОПК за посочените задължения, то следва да се приеме, че са с начало и изтичат както следва:

-за задълженията по декларации за 2013 г., платими след подаване на декларациите през 2014 г., давностният срок е с начало 01.01.2015 г., изтича на 31.12.2020 г., т.е. за задълженията за лихви в размер на давностният срок към датата на разпореждането и решението на директора е изтекъл и следва да бъдат отписани като погасени по давност.

-за задълженията по декларации за 2014 г., платими след подаване на декларациите през 2015 г., давностният срок е с начало 01.01.2016 г., изтича на 31.12.2021 г., т.е. за задълженията за лихви в размер на

давностният срок към датата на разпореждането и решението на директора е изтекъл и следва да бъдат отписани като погасени по давност. -за задълженията по декларации за 2015 г., платими след подаване на декларациите през 2016 г., давностният срок е с начало 01.01.2017 г., изтича на 31.12.2022 г., т.е. за задълженията за лихви в размер на давностният срок към датата на разпореждането и решението на директора е изтекъл и следва да бъдат отписани като погасени по давност. -за останалите задължения по декларацията за 2016 г., платими след подаване на декларациите през 2017 г., с начало 01.01.2018 г., давностният срок изтича на 31.12.2023 г., т.е. за задълженията за лихви в размер на давностният срок към датата на разпореждането и решението на директора е изтекъл и следва да бъдат отписани като погасени по давност.

В производството по събиране на публични задължения по ДОПК публичният изпълнител е задължен служебно да предприема изпълнителни действия по предвидени в ДОПК изпълнителни способи, следователно, предвиденото бездействие по чл.433, ал.1, т.8 ГПК на възискателя е неприложимо. Въпреки това ДОПК не изключва прекратяване на изпълнителното производство по искане на възискателя – чл.225, ал.1, т.6 ДОПК.

Предвид изложеното, жалбата е **основателна** по отношение на процесните публични задължения за 2013- 2017г. включително, като съдът следва да постанови решението си - за прекратяване на изпълнителното производство и отписване по давност.

По изложените съображения и чл. 268 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на П. С. Г., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], район „Сердика“, [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 52, чрез адв. Л. Б.- САК, с адрес за кореспонденция- [населено място], [улица], срещу Решение № ПИ-173/17.06.2024 г., на Х. М., изпълняващ длъжността директор на ТД на НАП- София, с което е оставена без уважение жалбата на оспорващия срещу Разпореждане с изх. № С 240022-137-0004569/29.05.2024 г., издадено от М. Г. на длъжност главен публичен изпълнител при същата дирекция по възражение на оспорващия от 22.05.2024 г. и постановен отказ да се отпишат поради изтекла давност задължение за периода от 2013 г. до 2017 г.

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С 240022-137-0004569/29.05.2024 г., издадено от М. Г. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – София, в частта, в която е разпоредено, че не прекратява ИД № 22100006912/2010 г. поради изтекла погасителна давност на вземанията.

ВРЪЩА административната преписка на публичния изпълнител при ТД на НАП – София, за ново произнасяне по Възражението на П. С. Г., с ЕГН [ЕГН] от 22.05.2024 г., като в съответствие с изложеното в мотивите на съдебното решение за прекратяване на ИД № 22100006912/2010 г. по описа на същата дирекция и отписване на задължения поради изтекла давност както следва:

- 1) За 2014г. лихви върху главници по декларация за: НЗОК – 831,44 лв.; за Фонд ДОО – 1330,30 лв.; за Фонд ДЗПО – 519,65лв.
- 2) За 2015г. лихви върху главници по декларация за: НЗОК – 790,47 лв.; за Фонд ДОО – 1264,75 лв.; за Фонд ДЗПО – 494,04лв.
- 3) За 2016г. лихви върху главници по декларация за: НЗОК – 749,08 лв.; за Фонд ДОО – 1198,52 лв.; за Фонд ДЗПО – 468,17 лв.
- 4) За 2017г. лихви върху главници по декларация за: НЗОК – 177,08 лв.; за Фонд ДОО – 283,32лв.; за Фонд ДЗПО – 110,67лв.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на П. С. Г., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], район „Сердика“, [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 52, сторените по делото разноски в размер на 1210.00 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕПИСИ от съдебното решение да се изпратят на оспорващата, на ответника и на главен публичен изпълнител М. Г. при ТД на НАП – София по изпълнително дело № 22100006912/2010 г. по описа на същата дирекция.

СЪДИЯ: